

Jeesus kysyi niiltä kahdeltatoista:
'Aiotteko tekin lähteä?'

Simon Pietari vastasi hänelle:
'Herra, kenen luo me menisimme?
Sinulla on ikuisen elämän sanat.

Me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä.'" (Joh. 6:66–69.)

Pietari oli oppinut sen, mitä jokainen Vapahtajan seuraaja voi oppia. Kun olemme uskollisesti omistautuneita Jeesukselle Kristukselle, me hyväksymme Hänet Lunastajaksemme ja teemme kaiken voitavamme elääksemme Hänen opetustensa mukaan.

Kaikkien niiden vuosien jälkeen, jotka olen elänyt ja opettanut ja palvelut, niiden miljoonien kilometrien jälkeen, jotka olen matkannut ympäri maailmaa, ja kaiken sen jälkeen, mitä olen kokenut, on yksi suuri totuus, josta haluan kertoa. Se on todistukseni Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Erään pyhän kokemuksen jälkeen Joseph Smith ja Sidney Rigdon tallensivat seuraavan:

"Ja nyt, niiden monien todistusten jälkeen, jotka hänestä on annettu, tämän todistuksen, kaikista uusimman, me annamme hänestä, että hän elää!

Sillä me näimme hänet." (OL 76:22–23.)

Heidän sanansa ovat minun sanani.

Minä uskon ja *minä* tiedän varmasti, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että Hän elää. Hän on Isän Ainosyntyinen, ja "juuri hän on luonut nykyiset ja menneet maailmat ja – niiden asukkaat ovat Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttäriä" (OL 76:24).

Lausun todistukseni, että Vapahtaja elää. Minä *tunnen* Herran. Minä olen Hänen todistajansa. Minä tiedän Hänen suuren uhrinsa ja iankaikkisen rakkautensa kaikkia taivaallisen Isän lapsia kohtaan. Minä lausun erityisen todistukseni kaikessa nöyryydessä mutta ehdottoman varmana Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin William R. Walker
seitsemänkymmenen koorumista

Eläkää lujina uskossa

Meitä jokaista siunataan suuresti, jos me tunnemme kertomukset uskosta ja uhrauksesta, jotka saivat esi-isämme liittymään Herran kirkkoon.

Minä rakastan kirkon historiaa. Uskoni vahvistuu, kuten ehkä monien teistäkin, kun saan tietoa niiden esi-isiemme merkittävästä omistautumisesta, jotka ottivat evankeliumin vastaan ja elivät lujina uskossa.

Kuukausi sitten 12 000 suurenmoista nuorta Arizonassa sijaitsevan Gilbertin temppelin temppelipiiristä juhlisti uuden temppelinsä valmistumista innoittavalla esityksellä, joka osoitti heidän sitoumustaan elää vanhurskaasti. Heidän juhlansa aiheena oli "Eläkää lujina uskossa".

Aivan kuten nuo uskolliset nuoret Arizonasta, jokaisen myöhempien aikojen pyhän tulisi sitoutua "elämään lujana uskossa".

Kirkon laulussa sanotaan: "Lujina uskossa, jota vanhempamme vaalivat" ("True to the Faith", *Hymns*, 254; ks. myös "Voiko milloinkaan nuoremme", MAP-lauluja, 168).

Voisimme lisätä: "Lujina uskossa, jota isovanhempamme vaalivat."

Mietin, tunsiko jokainen noista innostuneista arizonalaisista nuorista oman kirkon historiansa – tunsivatko he kertomuksen siitä, kuinka *heidän* perheestään tuli kirkon jäseniä. Olisi hienoa, jos jokainen myöhempien aikojen pyhä tuntisi esi-isänsä kääntymyskertomukset.

Olittepa sitten pioneerien jälkeläisiä tai ette, mormonipioneerien uskon ja uhrauksen perintö on teidän perintöänne. Se on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ylvyäs perintö.

Yksi kirkon historian hienoimpia vaiheita on se, kun Wilford Woodruff, Herran apostoli, oli opettamassa Jeesuksen Kristuksen palautettua evankeliumia ympäri Isoa-Britanniaa vuonna 1840, vain kymmenen vuotta kirkon perustamisen jälkeen.

Wilford Woodruff ja eräät muut apostolit olivat keskittäneet työnsä Englannissa Liverpoolin ja Prestonin alueille ja saavuttaneet huomattavaa menestystä. Vanhin Woodruff, josta tuli myöhemmin kirkon presidentti, rukoili jatkuvasti Jumalaa saadakseen Häneltä ohjausta tässä erittäin tärkeässä työssä. Rukoustensa kautta vanhin Woodruff sai innoitusta lähteä toiseen paikkaan opettamaan evankeliumia.

Presidentti Monson on opettanut meille, että kun me saamme taivaan innoitusta tehdä jotakin, me teemme sen heti – me emme viivyttelä. Juuri niin Wilford Woodruff teki. Saatuaan Hengeltä selkeän ohjeen "mennä etelään" vanhin Woodruff lähti melkein välittömästi ja matkusti Herefordshireksi kutsuttuun osaan Englantia

– Englannin lounaisosassa sijaitsevalle maanviljelysseudulle. Siellä hän tapasi vauraan maanviljelijän nimeltä John Benbow, jonka luokse hänet toivottiin tervetulleeksi ”iloisin sydämin ja kiitoksella” (Wilford Woodruff, julkaisussa *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals*, toim. Matthias F. Cowley, 1909, s. 117).

Yli 600 ihmisen joukko, joka kutsui itseään Yhdistyneiksi veljiksi, oli rukoillut ”valoa ja totuutta” (Wilford Woodruff, julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 92). Herra lähetti Wilford Woodruffin vastaukseksi heidän rukouksiinsa.

Vanhin Woodruffin opettaminen tuotti heti hedelmää, ja monet menivät kasteelle. Brigham Young ja Willard Richards menivät hänen luokseen Herefordshireen, ja nuo kolme apostolia kokivat huomattavaa menestystä.

Vain muutaman kuukauden kuluessa he järjestivät 33 seurakuntaa niille 541 jäsenelle, jotka olivat liittyneet kirkkoon. Heidän merkittävä työnsä jatkui, ja lopulta melkein jokainen Yhdistyneiden veljien jäsenistä kastettiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon.

Minun isoäitini isoäiti Hannah Maria Eagles Harris oli yksi ensimmäisistä, joka kuunteli Wilford

Woodruffia. Hän kertoi aviomiehelleen Robert Harris nuoremmalle, että hän oli kuullut Jumalan sanan ja että hän aikoi mennä kasteelle. Robert ei ollut hyvillään kuullessaan vaimonsa sanat. Hän sanoi tälle, että hän tulisi mukaan kuuntelemaan tuon mormonilähetysaarnaaajan pitämää seuraavaa saarnausta ja että hän laittaisi saarnaajan järjestykseen.

Kun Robert istui salin etuosassa päättäväisenä siitä, ettei häneen voitaisi vaikuttaa, ja ehkä häiritäkseen vierailevaa saarnaajaa, hän tunsu heti Hengen kosketuksen aivan kuten hänen vaimonsakin oli tuntenut sen. Robert tiesi palautuksen sanoman olevan totta, ja hänet ja hänen vaimonsa kastettiin.

Heidän uskon ja omistautumisen kertomuksensa on samankaltainen kuin tuhannet muut: kun he kuulivat evankeliumin sanoman, he tiesivät, että se oli totta!

Kuten Herra sanoo: ”Minun lamppaani kuulevat minun ääneni ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua” (Joh. 10:27).

Kuultuaan Paimenen äänen he omistivat elämänsä täysin evankeliumin mukaiselle elämälle ja Herran profeetan ohjeiden seuraamiselle. He vastasivat kutsuun kokoontua Siioniin ja jättivät Englannissa olevan kotinsa, ylittivät Atlantin ja kokoontuivat pyhien kanssa Illinoisin Nauvooseen.

He ottivat evankeliumin vastaan koko sydämestään. Samalla kun he yrittivät asettua uuteen maahansa, he auttoivat Nauvoon temppelin rakentamisessa maksamalla työstään kymmenykset – käyttäen joka kymmenennen työpäivän temppelin rakentamiseen.

He olivat surun murtamia kuullessaan rakkaan profeettansa Joseph Smithin ja tämän veljen Hyrumin kuolemasta. Mutta he jatkoivat eteenpäin! He pysyivät lujina uskossa.

Kun pyhiä vainottiin ja kun heidät ajettiin pois Nauvoosta, Robert ja Maria tunsivat itsensä hyvin siunatuiksi, koska he saivat endaumenttinsa temppelissä vähän ennen kuin he ylittivät Mississippijoen ja suuntasivat länteen. Vaikka se, mitä heidän tulevaisuutensa piti sisällään, oli epävarmaa, he olivat varmoja uskostaan ja todistuksestaan.

He rämpivät mudassa kuuden lapsen kanssa kulkiessaan Iowan poikki matkallaan länteen. He pystyttivät suojakseen yksilappeisen vajan Missourin rannalle paikkaan, joka tultiin tuntemaan Winter Quartersina.

Nämä pelottomat pioneerit odottivat apostolista ohjetta siitä, miten ja milloin heidän tulisi suunnata kulkunsa pidemmälle länteen. Kaikkien suunnitelmat muuttuivat, kun Brigham Young, kahdentoista koorumin presidentti, kutsui miehiä ilmoittautumaan vapaaehtoisiksi palvelemaan Yhdysvaltain armeijassa, kokoonpanossa, joka tultiin tuntemaan mormonipataljoonana.

Robert Harris nuorempi oli yksi yli 500 mormonipioneerimiehestä, joka vastasi Brigham Youngin kutsuun. Hän värväytyi, vaikka se tarkoittikin sitä, että hän jättäisi yksin raskaana olevan vaimonsa ja kuusi pientä lastaan.

Miksi ihmeessä hän ja muut miehet tekivät niin?

Isoäitini isoisän omat sanat antavat siihen vastauksen. Kirjeessä, jonka hän kirjoitti vaimolleen pataljoonan ollessa matkalla Santa Fehen, hän sanoi: ”Uskoni on yhtä vahva kuin ennenkin, [ja kun ajattelen niitä asioita, joita Brigham Young on puhunut meille,] uskon sen yhtä lailla kuin jos suuri Jumala olisi sanonut sen minulle.”

Lyhyesti sanottuna hän tiesi, että hän kuunteli Jumalan profeettaa, ja niin tiesivät muutkin miehet. Siksi he tekivät sen! He tiesivät, että heitä johti Jumalan profeetta.

Tuossa samassa kirjeessä Robert osoitti rakkauttaan vaimoaan ja lapsiaan kohtaan ja kertoi rukoilevansa jatkuvasti, että vaimoa ja lapsia siunattaisiin.

Jäljempänä kirjeessä hän sanoi voimallisesti seuraavaa: ”Meidän ei pidä unohtaa niitä asioita, jotka sinä ja minä kuulumme ja [koimme] Herran temppelissä.”

Kun tämän yhdistää hänen aiempaan todistukseensa siitä, että ”Jumalan profeetta johtaa meitä”, näistä kahdesta pyhästä muistutuksesta on tullut minulle kuin pyhä kirjoitus.

Puolentoista vuoden kuluttua siitä, kun Robert Harris lähti pataljoonan mukana, hän tapasi jälleen rakkaan Mariansa. He pysyivät tosina ja uskollisina palautetulle evankeliumille koko elämänsä ajan. He saivat 15 lasta, joista 13 varttui aikuisiksi. Isoäitini Fannye Walker Kanadasta Albertan Raymondista oli yksi heidän 136 lastenlapsestaan.

Isoäiti Walker oli ylpeä siitä, että hänen isoisänsä oli palvellut mormonipataljoonassa, ja hän halusi kaikkien lastenlastensa tietävän sen. Nyt kun

minä olen isoisä, ymmärrän, miksi se oli hänelle niin tärkeää. Hän halusi kääntää lasten sydämet isien puoleen. Hän halusi lastenlastensa tietävän heidän vanhurskaasta perinnöstään – koska hän tiesi, että se siunaisi heidän elämäänsä.

Mitä enemmän me tunnemme yhteenkuuluvuutta vanhurskasiin esi-isiiimme, sitä todennäköisemmin me teemme viisaita ja vanhurskaita valintoja.

Ja niin se on. Meitä jokaista siunataan suuresti, jos me tunnemme kertomukset uskosta ja uhrauksesta, jotka saivat esi-isämme liittymään Herran kirkkoon.

Siitä lähtien kun Robert ja Maria ensimmäisen kerran kuulivat Wilford Woodruffin opettavan ja todistavan evankeliumin palautuksesta, he tiesivät evankeliumin olevan totta.

He tiesivät myös, että kohtasivatpa he mitä tahansa koetuksia tai vastoinkäymisiä, heitä siunattaisiin, kun he pysyisivät lujina uskossa. Tuntuu melkein siltä kuin he olisivat kuulleet sanat, jotka nykyinen profeettamme lausui: ”Mikään uhraus [ei] ole liian

suuri – – [temppelein] siunausten saamiseksi” (Thomas S. Monson, ”Pyhä temppeleli – johtotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 92).

Yhdistyneen kuningaskunnan kahden punnan kolikon sivureunaan on kaiverrettu sanat ”Seisomme jättiläisten harteilla”. Kun ajattelen suurenmoisia pioneeriesi-isiämme, minusta tuntuu, että me *kaikki* seisomme jättiläisten harteilla.

Vaikka kertamani muistutus oli Robert Harrisin kirjeestä, uskon, että lukemattomat esi-isät lähettäisivät saman viestin lapsilleen ja lastenlapsilleen: Ensiksi, me emme saa unohtaa temppeleissä saamiamme kokemuksia emmekä saa unohtaa niitä lupauksia ja siunauksia, joita me jokainen saamme temppelein ansiosta. Toiseksi, me emme saa unohtaa, että meitä johtaa Jumalan profeetta.

Todistan, että meitä *johtaa* Jumalan profeetta. Herra palautti kirkkonsa myöhemmin aikoina profeetta Joseph Smithin kautta, emmekä saa unohtaa, että meitä on johtanut Jumalan profeettojen keskeytymätön ketju Josephista Brighamiiin ja kautta jokaisen seuraavan kirkon presidentin tämänhetkiseen profeettaamme Thomas S. Monsoniin asti. Minä tunnen hänet, minä kunnioitan häntä ja minä rakastan häntä. Todistan, että hän on Herran profeetta maan päällä tänä päivänä.

Sydämeni toive on, että yhdessä lasteni ja lastenlasteni kanssa me kunnioitamme vanhurskaiden esisiemmen perintöä – noiden uskolisten mormonipioneerien, jotka olivat halukkaita laskemaan kaiken alttarille uhriksi ja turvaksi Jumalansa ja uskonsa puolesta. Rukoilen, että meistä jokainen elää lujana siinä uskossa, jota vanhempamme ovat vaalineet. Jeesusuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin L. Tom Perry

kahdentoista apostolin koorumista

Osoitamme uskollisuutemme kuuliaisuudella

Kuuliaisuus on – – merkki uskostamme kaikkein korkeimman auktoriteetin, Jumalan, viisauteen ja voimaan.

Perheillat, joita sisar Perry ja minä olemme pitäneet maanantai-iltaisina, ovat yhtäkkiä kasvaneet suuremmiksi. Minun veljeni, hänen tyttärensä, Barbaran veli sekä sisarentyttäreni aviomiehensä kanssa ovat muuttaneet taloyhtiöömme. Se on ainoa kerta poikavuosiensa jälkeen, kun minulla on ollut onni asua lähellä sukulaisiani. Tuolloin meidän perheemme asui samassa korttelissa, jossa oli monia sukulaisia äitini puolelta. Isoisä Sonne asui pohjoisenpuoleisessa naapuritalossa ja Emma-täti etelänpuoleisessa. Korttelin eteläisellä puolella asui Josephine-täti, kun taas Alma-enon koti oli korttelin itäpuolella.

Poikavuosiinani olimme päivittäin tekemisissä sukulaistemme kanssa hetkinä, jolloin teimme työtä, pelasimme ja juttelimme keskenämme. Emme voineet tehdä kovin paljon koiruusia äitiemme kuulematta niistä hyvin nopeasti jälkikäteen. Nykyään maailmamme on erilainen – useimpien sukulaiset asuvat kaukana toisistaan. Vaikka he asuisivatkin melko lähellä, he eivät useinkaan asu aivan

naapurissa. Olen kuitenkin sitä mieltä, että lapsuuteni ja nykytilanteeni muistuttavat taivasta, kun rakkaat sukulaiset asuvat niin lähellä toisiaan. Se muistuttaa minua jatkuvasti perheyksikön iankaikkisesta luonteesta.

Minulla oli varttuessani erityinen suhde isoisääni. Minä olin esikoispoika perheessä. Talvella loin lumet jalkakäytäviltä ja kesällä huolehdin nurmikoista kotipihallani, isoisäni pihalla ja kahden tätini pihoilla. Isoisä istui tavallisesti talonsa etukuistilla, kun leikkasin hänen nurmikkoa. Kun olin saanut työn tehtyä, minulla oli tapana istua rappusilla juttelemassa hänen kanssaan. Vaalin noita tuokioita kallisarvoisina muistoina.

Eräänä päivänä kysyin isoisältäni, kuinka voisin tietää, teenkö aina oikein, kun elämässä on niin monia valinnanmahdollisuuksia. Tavalliseen tapansa isoisä vastasi kertomalla minulle esimerkin elämästä maatilalla.

Hän opetti minulle, kuinka hevosvaljakko totutetaan työskentelemään yhdessä. Hän selitti, että valjakon täytyy aina tietää, kuka määrää. Yksi tärkeistä